

РЕШЕНИЕ № 262
гр.София, 28 юли 2009 година

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният касационен съд на Република България, Трето наказателно отделение, в съдебно заседание на двадесет и шести май две хиляди и девета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЕЛИЯНА КАРАГЪЗОВА

ЧЛЕНОВЕ: ФИДАНКА ПЕНЕВА

СЕВДАЛИН МАВРОВ

при участието на секретаря Ив. Илиева

и в присъствието на прокурора Пл.Пачев

изслуша докладваното от председателя (съдията) Елияна Карагъзова

дело № 248/2009 година

Производството е образувано на основание касационен протест на Софийска апелативна прокуратура срещу въззивна присъда № 19 от 11.03.2009г. по внохд № 547 /2007г. по описа на Софийския апелативен съд- НК,8 състав.

В протеста,който се поддържа от представителя на Върховната касационна прокуратура се релевират основания по чл.348,ал.1 т.1,2 НПК. Иска се отменяване на присъдата и връщане на делото за ново разглеждане.

Подсъдимият И. М. Н. лично и чрез защитника си адв. П моли протеста за се остави без уважение.

Върховният касационен съд,трето наказателно отделение за да се произнесе съобрази следното:

С горната присъда Софийският апелативен съд е ОТМЕНИЛ изцяло присъда № 307 от 15.09.2004г. постановена от Софийски градски съд 3 -и състав по нохд № 74/01г. и вместо това е постановил НОВА,както следва:

Признал е подсъдимия И. М. Н. за НЕВИНОВЕН в това,че от 26.03.1993г. до 1.10.1994г. в гр. С.,действайки при условията на продължавано престъпление като длъжностно лице по чл.93,ал.1 б."б" НК-изпълнителен член на съвета на директорите/от 26.03.1993г. до 3.04.1994г./ и председател на Надзорния съвет/от 4.03.1993г. до 1.10.1994г./ на Акционерно дружество „Ист Уест Интернешънъл Холдинг Груп“ АД /ИУИХГ"-АД/ присвоил чужди пари собственост на акционерното дружество-поверени му в посочените длъжностни качества да ги управлява,както следва: 1 091 180,19 щатски долара с левова равностойност 47 736 771 лв., 591 725,58 германски марки с левова равностойност 18 729,516 лв., 527 494,70 швейцарски франка с левова равностойност 21 162,219 лв., 60 789,50 британски паунда с левова равностойност 3 489,480 лв., и 38 268,864 лева или всичко на стойност 129 386,850 лева,като длъжностното присвояване е в особено големи размери и представлява особено тежък случай,поради което и на основание чл.304 от НПК ГО ОПРАВДАЛ по повдигнатото обвинение по чл.203,ал.1 вр.с чл.201 вр.с чл.26,ал.1 вр.с чл.2,ал.1 и ал.2 НК.

Въззивният протест е ОСНОВАТЕЛЕН:

За да постанови оправдателна присъда съдът е приел че:

След 4.03.1994г. подсъдимият не е субект на длъжностно присвояване,тъй като е престанал да бъде изпълнителен директор на дружеството,а придобил качеството на председател на Надзорния съвет. Нямамо

данни подсъдимият да е бил овластен устно от длъжностно лице,което е на ръководна длъжност в дружеството,не му е било връчено устно или писмено за пазене и управление имуществото на холдинга. В този смисъл съдът заключава,че ТР 3/70г на ВС на РБ не може да бъде приложено по отношение на Н. На второ място съдът е приел,че доколкото са извършени разпореждания с имуществото на дружеството, за инкриминирания период от 26.03.1993г. до 1.10.1994г., то същите са несъставомерни,тъй като разпорежданията от сметки на БПБ и от касите са извършени в полза на юридически лица. От което следва според съда,че трябва да отпаднат от обвинението 104 пункта-преводи от сметки на дружеството,а следва да останат пунктовете 15,22,26,29,39,41,62,63,80,88,95,115. В тези 12 случая сумите са превеждани в полза на физически лица,описани на л.450 от делото. Анализирайки посочените пунктове,съдът е заключил,че тези плащания не ангажират наказателната отговорност на подсъдимия,тъй като са извършени на валидни правни основания и от тях не е последвало намаляване на патримониума на дружеството. Прегледът на основанията за плащания сочат,че сумите са превеждани преимуществено в чужбина на лица,които според съда се намирили в бизнес отношения с дружеството и срещу тези суми последното е получило собственост-радиостанции,автомобили ,както и с тях са заплатени такси и хонорари за извършени правни услуги или в изпълнение на сключени договори с тези лица. На л.452-457 съдът е групирал разходите,които по същество са направени от дружеството. Приел е,че за всеки един от пунктовете общо 137 са били налице правни основания за изплащане,като единствено за сумата 20 000 неденоминирани лева липсват документи. За разходите,срещу които липсват отчетни документи,съдът е кредитирал изцяло обясненията на подсъдимия,за които е изложил съображения на л.459 от делото.

В заключение е приел,че разходите направени в полза на различни субекти за закупуване на имущество и рекламиране на дейността на дружеството не са довели до намаляване патримониума на дружеството и не съставляват неправомерно разпореждане,освен това насрещните субекти не са се обогатили от холдинга,тъй като срещу тях били престирани стоки и услуги.

По същество съдът приема,че подсъдимият не е бил длъжностно лице при разпорежданията в полза на юридическите лица,а там където правното му положение е съвместимо с квалификацията по чл.93 т.1 б."б" НК,разходите са направени на валидно правно основание и с тези разходи не е нанесена щета на дружеството/холдинга/.

Изводът противоречи на обективните данни по делото.

От данните по делото е установено,че дружеството „Ист Уест Интернешънъл Груп“ АД/ИУИГ-АД/ е обнародвано на 25.02.1993г. Същото е било изключително собственост на подсъдимия-той притежавал 990 акции от разпределения в 1000 акции капитал. Останалите 10 акции са били собственост на св. К. На 18.03.2.1993г. дружеството било променено на „Ист Уест Интернешънъл Холдинг Груп“ АД / „ИУИХГ-АД/ . До 4.03.1994г. подсъдимият е бил изпълнителен директор съвместно с К. ,а след това Председател на Надзорния съвет. На 09.11.1993г. дружеството увеличило капитала си от 1 000 000 лева на 51 000 000 лева чрез издаване на поименни привилегировани акции без право на глас емисия „С-93,“както и емисия Д-94г“. В резултат на продадени на граждански акции с гарантиран дивидент в размер на 105 % годишно при обявен ръст на инфлацията за периода 100 % в края на годината, в дружеството за инкриминирания период постъпила сумата 205 011 881 лева/счетоводна експертиза т.1-47-1-52/ от продажбата на акции от двете емисии на 5 253 души . С цел да се привлекат нови акционери дружеството обявило,че при по-голяма инфлация, годишният дивидент бил гарантиран в размер на инфлационния плюс пет пункта. С емитирането на втория вид акции освен това били дадени и други привилегии-предвиден коефициент за доходност за тримесечие и възможност за изплащане на дивидента на тримесечие. Отново за да се гарантират постъпленията от закупени акции,на част от акционерите били изплатени дивиденти от 34 762 696 лева,въпреки,че през този период дружеството не е имало печалба от стопанска дейност.

Безсъмнено е,че сумите постъпили от закупените временни удостоверения за привилегировани акции са ставали част от капитала на дружеството,а лицата направили вноските-негови акционери.

Установено е по делото,че огромната сума постъпила в дружеството, само за година и половина буквално е изчезнала . През инкриминирания период съгласно обвинителната теза са извършени множество разпореждания с паричните средства,като единствен разпоредител бил подсъдимият. След като сумата била изчерпана ,подсъдимият на 13.08.1994г. напуснал страната със самолет по направлението София-Цюрих,за известно време поддържал връзка със свидетелите К,Петров и М. , и направил разпореждане за разход на различни суми. Подсъдимият не се завърнал в страната , и след 30.09.1994г. продажбата на акции била

преустановена. Тогава било установено, че по сметките на дружеството почти няма средства, а останалото налично имущество било взето от кредитори по издадените заповеди.

Хронологията на разпоредителни действия по инкриминираните по делото пунктове изключва твърдението на подсъдимия за предназначението на регистрираната в общността на Бахамските острови „ИстДженеръл Инвестмънс Груп“ като международна анонимна бизнес компания, именно с цел създаването на инвестиционен фонд, който да привлече в страната значителни капитали от чужбина. Аналогични са обясненията на подсъдимия и по отношение на регистрираното дружество „Каравел Мениджмънт%-административно дружество в Насау/Бахамите/. Напротив, сумите постъпили от продажбата на посочените акции били държани във валута по открити валутни сметки в Българска пощенска банка-АД, и интензивно чрез счетоводни операции по нареждане единствено на подсъдимия, са били източвани от касите на дружеството и по сметките в БПБ, и преведени в чужбина установено е, че подсъдимият единствено притежавал спесимен, при осъществяване на преводите той лично подписвал платежните нареждания. Св. К. на л.293 е посочила, че решения за преводи в чужбина не са вземани от УС. За тях разбрали след като Н. напуснал страната. Не е знаела за създаване на проект за създаване на инвестиционен фонд в чужбина. В този смисъл са и показанията на св. П.П./л.284-л.202 от първ.дело/. През този период позитивна финансова политика насочена към влягане на сумите от продадени акции за инвестиране в дейности, които да увеличат финансовото състояние на дружеството, респ. да гарантират изплащане на дивиденди и пр. няма реализирана.

При тези обстоятелства установени по делото и приети от съда изводът, че действията на подсъдимия свързани с разпоредването на имуществото на дружеството са несъставомерни и той не следва да носи наказателна отговорност е направен без обстойно, пълно и обективно изследване на всички относими към обвинението доказателства.

При оценката на доказателства, съдът преимуществено е кредитирал обясненията на подсъдимия. В същото време, е подценил и омаловажил показанията на свидетелите Р. К. , П. Петров, които са изпълнявали длъжността изпълнителен директор на холдинга през отделните инкриминирани периоди. Показанията са съществени относно механизма на разпоредителните действия извършвани от подсъдимия. Ежедневно били изготвяни справки за паричните постъпления, които били предавани единствено на подсъдимия. Той решавал еднолично всички въпроси, свързани с управлението, подчертавайки, че е мажоритарен акционер. Свидетелката е посочила, че независимо че била изпълнителен директор тя нямала достъп до документацията на дружеството. Съществени по делото са и показанията на св. П. И. , която подкрепя заявеното от посочените лица, но визира конкретен разговор с подсъдимия. На въпроса къде отиват парите на акционерите, подсъдимият казал, че той движи нещата и отговаря за тях, че си е сложил главата в торбата и няма да даде обяснения на никого, дори и на членовете на борда на директорите/л.144 т.1-2 от сл.д./.

Важен доказателствен източник са още и показанията на св. Р. Д. , Й. Димитрова които са обяснили начина на вземане на управленски решения, въведеното от подсъдимия правило само той да знае къде и за какво отиват парите на акционерите, обстоятелството, че единствено подсъдимият разполагал с пълната информация за финансовото положение на дружеството. В подкрепа на посочените фактически обстоятелства са и показанията на св. С. М. , П. Г. , Ст. Георгиева, А. Ч. , К. М. , Р. Господинов.

Съдът на л.438 от делото споделя като цяло установената и приета от СГС фактическа обстановка, включително и показанията на многобройните свидетели. Позовал се е и на доказателствата събрани в хода на проведеното от него по реда на чл.332 НПК съдебно следствие. На л.442 от делото съдът обаче приема с резерви показанията на св. К, споделяйки възражението на защитата на подсъдимия, че след като двамата са били изпълнителни директори на дружеството /К. през целия период, а П. след 4.03.1994г./ то същите имали пряк интерес от прехвърляне отговорността за управление върху подсъдимия. Същевременно на л.448 от делото съдът приема за верни фактите по делото, че дори и след 4.03.1994г. е продължил да изпълнява ръководни стопанско-разпоредителни функции, като именно по негово нареждане и с неговия спесимен до 13.08.1994г., когато напуска страната, са били извършвани преводите на суми от сметките на БПБ и сумите от касите на дружеството, като по отношение на св. К е посочил, че те са имали оперативна самостоятелност единствено по отношение на текущите разходи на дружеството. Изложеното сочи на противоречива оценка на показанията на посочените свидетели.

При оценката на правдоподобността на обясненията, съдът не е обсъдил показанията на св. Р. К. , във връзка с регистрираната на Бахамските острови „Ист Дженеръл Инвестмънт Груп“ и „Каравел Мениджмънт“. Свидетелката е посочила, че тя като регистрирана в БТПП търговски представител не е извършвала никаква дейност, не е преговаряла и не познава лицата Б. и Боди, с които подсъдимият твърди, че е преговарял за

създаването на инвестиционен фонд. От данните по делото е видно, че показания в тази насока е депозирал и св. П.

Обясненията на подсъдимия безспорно са годно доказателствено средство,но след като същите се опровергават от свидетелските показания,тяхното кредитиране е в противоречие със съвкупния доказателствен материал и в разрез с принципа за пълно и всестранно разследване на всички обстоятелства по делото.

Във връзка с оценката на фактите по делото,неправилно и необосновано съдът не е кредитирал и показанията на св. Л. В.

Свидетелката е разпитвана неколкократно и с оглед последователността на показанията ѝ,няма повод същите да бъдат подложени на съмнение.

Свидетелствала е,че по лично нареждане на подсъдимия е изготвяла на английски език на компютър писма от името на чуждестранните фирми „Ийст Дженерърл Инвествънтс Груп“ и „Каравел Мениджмънт“ с които се отправяло искане за преводи на значителни суми,след което ги принтирала и предавала на счетоводителя. Изложеното очевидно компрометира достоверността на документите ,създавани именно от подсъдимия и дава повод за други изводи. Заявеното от св. В е подкрепено изцяло и от показанията на св. Р. Д. ,както и от писмените доказателства-три броя дневници за входяща и изходяща поща с индекси 29,31,32. Правилно в протеста се сочи,че в дневниците не се намира нито едно отбелязване на получен факс,писмо или фактура изходящи от посочените фирми. Подсъдимият нареждал на св. В да изготвя писма,съгласно които на фирмите следвало да се изплаща годишна такса за консултации и секретарски услуги,каквито действително не са били извършвани. И това следва от обстоятелството,че деловодството и изготвянето на документи е извършвано в офисите на холдинга по нареждане на подсъдимия.

Обсъждането на тези факти,както и на данните,че подсъдимият сам си е искал и сам си е превеждал сумите,би довело до друг различен от направения извод. Създадената документация,предхождаща банковите преводи изключва тезата,за разходи с цел инвестиции и услуги,а сочи на действия целящи именно отклоняване на паричните постъпления от закупените акции в полза на подсъдимия,с каквато цел е била създадена и фирмата в общността на Бахамските острови. Всъщност механизма на действие, потвърждава обвинителната теза за фиктивно създадени множество дъщерни фирми,с предназначение по сметките им да постъпват суми от „ИУИХТ“ АД ,които да се ползват в личен интерес от подсъдимия. Обстоятелството,че кредитната карта на подсъдимия- Б. кард № 5* е запазвана със средствата от преводите, сочи именно на разпореждане в личен интерес. Съдът на л.455-456 е приел тезата на защитата,че средствата по картата били използвани изцяло за нуждите на дружеството.

Съществени са показанията на св. В по отношение извършените преводи по сметка на фирмата „Интернешънъл Фъндс Мениджмънт“ в П. и Л. Съдът на л.457 е приел,че показанията на свидетелката за това,че инкриминираните банкови фирмени карти са били използвани за личните нужди на подсъдимия били изолирани от останалите гласни и писмени доказателства. В същото време показанията ѝ,че тя лично по негово нареждане е изготвяла писма,които се представяли в БПБ като основание за извършване на парични преводи,както и че пред нея подсъдимият е заявявал,че фирмата е негова, не са взети под внимание. Свидетелката е посочила механизма на създаване на фиктивни фактури,а в този смисъл показания са депозирали- св. Ч/л.299 и сл. и св. Д.350/. Във връзка с преведени парични суми на посочената фирма В. и Д. са обяснили,че преведените суми са били предназначени за запазване на кредитните карти на подсъдимия №№360 710 001 01. Св. В. е посочила,че подсъдимият ѝ нареждал да изпраща 20 000 или 10 000 долара на кредитните му карти,както и че имала бланки от неистински фактури и писма в компютъра,в които или тя или главната счетоводителка Д. вписвали сумата,а Д. извършвала превода. Такива са и показанията на св. А. Ч. депозирани на дос.пр. Важни са показанията на св. Д,която на л.350-гърба е заявила,че като член на Надзорния съвет не е участвала в заседания на които да е взето решение за преводи в чужбина.

В протеста се изтъква,че неправилно въззивният съд е оправдал подсъдимия и по отношение на банковите преводи в полза на частните лица М. К. ,Кати У. ,Антон П. ,Надя А. ,Джон Б. и Д. Ф. Изцяло е приел обясненията на подсъдимия,без да съобрази,че няма доказателства за извършени услуги,престации,както и резултат от такава дейност.

По отношение разходите в полза на Р. Г. ,Огн. К.,Здр. Здр.и А. И. ,съдът е приел,че след като са налице счетоводни справки,плащането е правомерно. Не е взето предвид,че липсват основания за валидно плащане,както и доказателства за тяхното правомерно изразходване и отчитане.

Във връзка с длъжностното качество на подсъдимия, основание за отговорността му по чл.203 вр.201 НК следва да се има предвид следното.

Съдът приема, че до 04.03.1994г. Н. е бил длъжностно лице по смисъла на чл.93 т.1 б."б" НК. Приема, че след като той става директор на Надзорния съвет, вече не притежава управленски и разпоредителни функции, а представлява дружеството само в отношенията с управителния съвет. Това следва както от Устава на акционерното дружество, така и от разпоредбата на чл.242, ал.1 ТЗ. По отношение на посочения първи период, съдът приема, че извършените от него разпореждания с имуществото на холдинга, направени в полза на физически лица и на валидни правни основания не могат да ангажират наказателната му отговорност. В тази част въпреки документите представени от подсъдимия и приложени към следственото дело, не може да се обоснове направения извод. Това е така, защото няма данни разходите, тяхното предназначение и целесъобразност да са били обсъдени и оформени с решение от Общото събрание на акционерите, каквито са вземани според обясненията на подсъдимия депозирани по реда на чл.332 НПК. В цитираните от съда пунктове общо 12 броя като валидни разпоредителни действия освен това са включени и тези по п.п.41,62,63,80,88,95,115 извършени след 4.03.1994г., т.е. в период в който според съда подсъдимият не следва да носи отговорност. Не става ясно, като какъв разпоредител се явява подсъдимия по отношение на имуществото на дружеството прието от съда за правомерно. Според съда няма доказателства за възлагани на Н. функции по управлението на имуществото, което очевидно включва и разпореждането за преводи на парични суми. По делото е безсъмнено установено, че дори като член на Надзорния съвет, подсъдимият е бил единственият разпоредител със средствата на дружеството, набрани основно от закупените акции. Показания в тази насока са дали свидетелите К, Д., П., Червенски, К. Маринов/л.309 от първ.дело/, Д. Георгиева /л.345 от първ.дело/. Обстоятелството, че като такъв е бил приет и от БПБ, където са били открити сметките на холдинга и заявеното от св. Д/л.359-гърба, че "... В Банката не съм имала проблеми за това, че изпълнителните директори нямат спесимен, а подсъдимият се разпорежда със сумите ... Категоричен е и св. П/л.283 и сл. от първ.дело/, че със средствата в холдинга се е разпореждал единствено подсъдимия. Отчетите за финансовите наличности като постъпления от продадените временни удостоверения по цитираните по-горе акции, се изготвяли ежедневно, като справка се предавала единствено на Н. Свидетелят е посочил още, че цялостното финансово състояние на холдинга, и акумулирането на тези средства като суми били известни единствено на И. Н. Разпореждането със сумите и изплащането в брой от касата на холдинга се извършвало с писмено и устно нареждане на подсъдимия. От заключението на графическите експертизи т.1-1 л.207 от сл.дело е установено, че нарежданията за свободен превод на чуждестранна валута са подписани от него. На л.288-гърба П. е посочил, че статуквото не се е променило и когато И. Н. е бил председател на Надзорния съвет. Решенията и разпорежданията с имуществото на холдинга се вземали от него, въпреки, че след 4.03.1994г. Павлов и К. следвало да разполагат със смесимен и да извършват разпоредителни действия. Обяснението е в заявеното от подсъдимия, че той е главен акционер на дружеството и във всеки момент може да сменя когото си иска измежду членовете на УС и на Надзорния съвет.

Изложените обстоятелства пространно са застъпени в отменителното възобновително решение на ВКС № 331/26.04.2007г. по н.д. № 1075/06г. В решението е прието, че подсъдимият е продължил фактически да изпълнява ръководно-управленски и разпоредителни функции в холдинга. В този смисъл са мотивите и на въззивния съд, но последният намира, че след като разпореждането не му е възложено с изричен акт, той не следва да носи отговорност като длъжностно лице. Съдът не е взел предвид показанията на св. П, че подсъдимият избягвал да обсъди правомощията на новите структурни органи в холдинга / л.292 от първ.дело/, от което следва, че не е имал намерение да повери разпоредителните действия с паричните средства на членовете на управителния съвет. Въпреки създадената двустепенна система на управление обаче, подсъдимият е продължил да бъде единствен разпоредител с финансовите средства на холдинга. В този смисъл, Н. е имал фактическата и юридическа власт по отношение на имуществото на холдинга, предмет на престъплението по възведеното обвинение.

Установените по делото фактически положения изцяло съответстват на принципното положение застъпено в Постановление № 3/70г. на Пленума на ВС/изм. с т.12 на р.1 б."б" с пост. №7/87г.на ВС/ касаещо фактическите отчетници, което не е отменено. Доколкото останалите лица в структурите на холдинга не са възразявали, респ. предприели действия да встъпят в правомощията си като членове на управителния съвет, може да се заключи, че подсъдимият е бил овластен да извършва разпоредителни действия с имуществото на холдинга през целия инкриминиран период/ 26.03.1993г. до 10.10.1994г./, който факт следва и от дадените обяснения. В последните подсъдимият не сочи какво е налагало той да продължи да бъде разпоредител с финансовите средства, след като е станал член на надзорния съвет, респ. оспорвал ли е някой от управителния съвет тези му действия. Застъпеното в мотивите становище, че липсва изрична форма на

възлагане за извършване на инкриминираните разпоредителни действия, съгласно ТР № 73/74 на ОСНК ВС очевидно не е съобразено с новите икономически условия, както и с конкретните фактически обстоятелства. Доказателствата сочат, че и след 04.03.1994г. подсъдимият не е бил лишен от ръководно-организационните му функции и не му е била отнета юридическата и фактическа правоспособност за осъществяване на управленски и разпоредителни действия. К. председател на Надзорния съвет, той е разполагал с възможността да избира членовете на УС, както и да ги заменя по всяко време /чл.20, ал.2 от Устава/. Изложеното наред с обстоятелството, че и след посочената дата единствено и само той е имал спесимен на подписа в БПБ и реално само той се е разпореждал с имуществото означава, че в структурата на управление на холдинга/едностепенна и двустепенна/ Н. е бил овластен да извършва разпоредителни действия през целия инкриминиран период. Имуществото му е било върчено и поверено за пазене и управление, като фактически и юридически единствен той е имал достъп до паричните средства на холдинга. Той е разполагал с пълна и цялостна информация за финансово-икономическото състояние на холдинга, за набиранията средства, начина на разходване, респ. създаваните дъщерни дружества и дейности. Съобразяването с изложеното води до други правни изводи.

С оглед на изложеното, обстоятелства, които не е обсъдил поотделно и в съвкупност с всички доказателства по делото, съдът е допуснал нарушение на чл.13, чл.14, чл.107, ал.5 НПК, които са довели до неправилна оценка на доказателствата представени от държавното обвинение за противоправни разпоредителни действия на подсъдимия с парични суми принадлежащи на фирмата „ИУИХТ“ АД даващи му възможност за лично облагодетелстване. Допуснатите нарушения са довели и до ограничаване процесуалните права на прокуратурата като с. по делото, както и до правилното приложение на материалния закон.

Съдът не е съобразил указанията на ВКС по н.д. № 1075/2006 г. за правилното прилагане на материалния закон. Тълкувайки понятието „личен интерес“, съдът се е ограничил единствено до пряката и изключителна полза на конкретно физическо лице. Не е съобразил становището на ВКС, изразено във възобновителното решение, съгласно което колективният интерес е сумарен от множество лични интереси, когато в резултат на неправомерни разпореждания в полза на юридически лица настъпва благоприятно изменение в имуществената сфера на отделни лица.

Съгласно чл.355, ал.1 т.1-3 НПК указанията на касационната инстанция са задължителни по визираните в процесуалната разпоредба обстоятелства.

Посочените нарушения съставляват касационни основания за отменяване на съдебния акт и връщане на делото за ново разглеждане, при което следва да се съобразят доводите в протеста и изложеното в решението на касационния състав. След преценка на доказателствата и съобразяване с доказаната размер имуществено разпореждане, съдът следва да приложи материалния закон. В пространните обяснения пред въззивния съд, подсъдимият поддържа, че не е извършил престъплението за което е обвинен. В тези обяснения алтернативно изразява становище, че не е налице квалифицирания състав на инкриминираното обвинение. Следва да се съобрази и отразеното в протеста, че подобен механизъм за престъпно присвояване на чуждо имущество в личен интерес е приет в съдебната практика по н.д. № 571/01г. с Р № 630/2001г. на 2-по н.о. на ВКС с подсъдим М. Капустин. Независимо, че прецедентното право не е застъпено по българското законодателство, престъпното посегателство върху средства на граждани предоставени на дружества, създадени именно с цел да бъдат присвоени е емблематично за периода на преход от една централно планирана командно-административна форма на управление към пазарна икономика и в значителна степен е относимо и към инкриминираната срещу И. Н. престъпна дейност. Общественията отношения в лицето на закупилите акции 5 253 пострадали граждани са сериозно компрометирани. Задължение на правосъдието е да установи обективната истина и чрез нормите на Наказателния кодекс да защити правата на гражданите и цялостния установен в страната правов ред/чл.1 НК/.

Воден от тези мотиви и на основание чл.354, ал.1 т.4 вр.с чл.348, ал.1 т.1,2 НПК, Върховният касационен съд, трето наказателно отделение

РЕШИ:

ОТМЕНЯВА въззивна присъда № 19 от 11.03.2009г. по внохд № 547/2007г. по описа на Софийския апелативен съд-НК,8-ми състав.

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на същия съд от стадия на съдебното заседание.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: [подпис]

ЧЛЕНОВЕ: 1. [подпис]

2. [подпис]